

Arrest

nr. 107 726 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 12 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE loco advocaat I. MAJUMDAR en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 juli 2011 het Rijk binnen en diende op 26 juli 2011 een asielaanvraag in. Op 14 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Tadzjiekse staatsburger van Tadzjiekse origine te zijn. U werd geboren op 16 juni 1995 in de Tadzjiekse hoofdstad Doesjambe, waar u ook geregistreerd was. Uw natuurlijke moeder overleed toen u 5 of 6 jaar oud was. Amper een jaar later trouwde uw vader opnieuw. Samen met zijn tweede vrouw kreeg hij nog 2 dochters. Uw stiefmoeder behandelde u echter slecht. Sinds uw twaalfde of dertiende sloeg ze u geregeld, zo'n twee of drie keer per maand, en dit zonder reden en zonder medeweten van uw vader. Haar eigen dochters liet ze met rust. Enkele maanden voor uw vertrek verergerde de situatie. Uw stiefmoeder zei vaak dat ze met u wilde slapen, maar u ging hier niet op in. Op een zondagavond, ongeveer 2 weken voor uw vertrek, escaleerde de toestand. Nadat uw vader naar zijn werk was vertrokken, voerde uw stiefmoeder u dronken met wodka. Daarna verplichtte ze u om met haar te slapen. U weigerde, maar ze trok uw kleren uit en probeerde geslachtsgemeenschap met u te hebben, wat echter niet lukte. Later die nacht vroeg ze u nogmaals met haar te slapen, maar u weigerde. Een week na dit incident kwamen de broers van uw stiefmoeder bij u langs. Zij werken allebei bij de politie en dreigden ermee problemen te veroorzaken voor u en uw vader indien u tegen iemand zou vertellen wat er gebeurd was. Uw stiefmoeder dreigde er op haar beurt mee naar de politie te stappen en te verklaren dat u met haar had geslapen indien u uw mond niet hield. Omdat u de problemen niet langer aan kon, besloot u een vriend in vertrouwen te nemen. Uw vriend raadde u aan om alles tegen zijn oudere broer te vertellen zodat deze u kon helpen. Een week nadat u aan hem uw verhaal had gedaan, zorgde de broer van uw vriend ervoor dat u definitief kon vertrekken. U verliet Tadzjikistan uiteindelijk op 6 juli 2011. Vanuit Doesjambe reisde u samen met de broer van uw vriend met een wagen naar een onbekende plaats, waar jullie overstapten in een andere wagen. Na een dag rijden verruilden jullie de tweede wagen voor een vrachtwagen. Zelf reisde u illegaal, verborgen in de laadruimte van de vrachtwagen. De broer van uw vriend reisde mee in de cabine van de vrachtwagen. Na 10 dagen verliet u de vrachtwagen en nam u op een voor u onbekende plaats afscheid van de broer van uw vriend. Van daaruit kwam u tot slot met een wagen alleen naar België, dat u bereikte op 20 juli 2011. Op 26 juli 2011 diende u vervolgens een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tadzjikistan mishandeld werd door uw stiefmoeder.

Er dient echter te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Er werd namelijk een aantal belangrijke tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u dat u al sinds uw twaalfde of dertiende geregeld door uw stiefmoeder geslagen werd. De situatie escaleerde echter toen zij enkele maanden voor uw vertrek begon te vragen om met haar te slapen. Toen ze u op een avond dronken voerde en daadwerkelijk probeerde geslachtsgemeenschap met u te hebben, was de maat vol. U kon niet langer zwijgen en vertelde uw problemen aan de oudere broer van een van uw vrienden, die vervolgens besloot dat het beter zou zijn indien u uw land zou verlaten. (CGVS 1, p. 11-13). Uw opeenvolgende verklaringen over het incident waarbij uw stiefmoeder u dronken probeerde te voeren met wodka opdat u met haar het bed zou delen, zijn echter op verschillende punten tegenstrijdig. Zo stelde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat dit incident plaatsvond ongeveer een maand voor uw vertrek (Vragenlijst CGVS nr. 3.5). Tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal daarentegen situeerde u dit incident slechts 4 of 5 dagen voor uw vertrek (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal gaf u dan weer aan dat dit incident plaatsgreep zo'n twee weken voor uw vertrek (CGVS 2, p. 5). Gewezen op de tegenstrijdigheden in uw verklaringen, antwoordde u dat ze u meermaals vroeg met haar te slapen en u een maand of twee maanden later naar België kwam. U vervolgde dat u bedoelde dat u een maand na dat incident waarbij uw stiefmoeder u wodka gaf in België aankwam (CGVS 2, p. 7). Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien u dit incident telkens gesitueerd had ten opzichte van uw vertrek uit uw herkomstland en niet ten opzichte van uw aankomst in België. Ook wanneer ervan uitgegaan wordt dat u inderdaad bedoelde dat u in België aankwam een maand nadat dit incident plaatsgreep, blijven uw verklaringen tegenstrijdig. U kwam immers aan in België op 20 juli 2011, wat betekent dat het voornoemde incident zich zou hebben afgespeeld rond 20 juni 2011, dit is ruim 2 weken voor uw vertrek uit Tadzjikistan op 6 juli 2011. Dit komt overeen met de tijdsaanduiding die u gaf tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal, maar is nog steeds in strijd met uw eerdere verklaringen dat dit incident respectievelijk 1 maand voor uw vertrek en 4 of 5 dagen voor uw vertrek plaatsvond. Aangezien dit incident de concrete aanleiding vormde voor uw vlucht uit uw herkomstland (CGVS 1, p. 11 – CGVS 2, p. 7) alsook gezien de ingrijpendheid van een dergelijke gebeurtenis, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u dit incident concreet en consequent in de tijd zou kunnen situeren, wat in casu niet het geval was.

Aangaande het hierboven beschreven incident vertelde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal verder dat uw stiefmoeder u die bewuste dag zowel overdag als 's

nachts lastigviel (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal stelde u echter dat uw stiefmoeder u pas 's avonds begon lastig te vallen, nadat uw vader naar zijn werk was vertrokken. Overdag liet ze u met rust (CGVS 2, p. 8-9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid hield u vast aan uw tweede versie van de feiten, namelijk dat uw schoonmoeder u pas lastigviel nadat uw vader 's avonds naar zijn werk was vertrokken. U verduidelijkte nog dat uw stiefmoeder u die dag nog een keer probeerde te dwingen met haar te slapen. De eerste keer gebeurde dit nadat ze u dronken had gevoerd en later deed ze het nogmaals. U volhardde evenwel in uw verklaring dat dit allemaal pas 's nachts gebeurde (CGVS 2, p. 9). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Het louter vasthouden aan 1 van de tegenstrijdige versies van de feiten is immers niet afdoende.

Verder werd in uw opeenvolgende verklaringen ook een tegenstrijdigheid gevonden omtrent wat er zich na het reeds aangehaalde incident nog heeft afgespeeld. Zo zei u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal tot twee maal toe dat uw stiefmoeder u na dit incident dagelijks verplichtte om met haar te slapen, maar het uiteindelijk slechts 1 keer daadwerkelijk is gebeurd (CGVS 1, p. 12 en 13). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal stelde u evenwel dat uw stiefmoeder u na dit incident zelfs niet meer gevraagd heeft om met haar te slapen. Op de dag dat ze u wodka deed drinken heeft ze het u tot 2 keer toe gevraagd, maar daarna niet meer (CGVS 2, p. 6-7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, argumenteerde u dat het voor het incident was waarbij ze u wodka gaf dat ze reeds vroeg om met u te slapen (CGVS 2, p. 7). Deze argumentatie biedt echter geen verklaring voor het feit dat u eerst aangaf dat uw stiefmoeder u na het voornoemde incident nog dagelijks vroeg om met u te slapen, maar u later stelde dat ze het daarna nooit meer vroeg. Deze tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind. Bovendien zijn uw verklaringen evenmin consistent wat betreft het moment waarop uw stiefmoeder u voor dit incident reeds begon te vragen om met haar te slapen. Zo gaf u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal aan dat uw stiefmoeder u de eerste keer vroeg om met haar te slapen zo'n 4 tot 5 maanden voor uw vertrek (CGVS 1, p. 11), terwijl u tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal vertelde dat ze u dit de eerste maal vroeg 2 tot 3 maanden voor uw aankomst in België (CGVS 2, p. 5).

Tot slot werd nog een tegenstrijdigheid vastgesteld met betrekking tot uw vertrek uit uw thuisland. Zo verklaarde u dat de oudere broer van uw vriend uw vertrek geregeld had (CGVS 1, p. 13 en 14) en u verder aan niemand had verteld dat u van plan was uw land te verlaten (CGVS 2, p. 4). Op de vraag hoe u er dan in geslaagd was uw huis te verlaten zonder dat iemand het wist, antwoordde u dat ze niet merkten dat u vertrokken was omdat u naar school ging en ook aan sport deed (CGVS 2, p. 4). Uit uw latere verklaringen tijdens dat interview bleek echter dat u de laatste week voor uw vertrek niet langer naar school ging omdat het schooljaar afgelopen was (CGVS 2, p. 7-8). Erop gewezen dat u eerder verteld had dat u erin slaagde uw huis te verlaten zonder dat iemand iets merkte omdat u naar school ging en ook aan sport deed, terwijl u de laatste week voor uw vertrek niet meer naar school ging, herhaalde u slechts dat u de laatste week niet meer naar school ging. Toen de tegenstrijdigheid hierna voor u verduidelijkt werd, wierp u op dat u hiermee bedoelde dat u in de periode na het incident waarbij uw stiefmoeder u dronken voerde naar school was gegaan en aan sport had gedaan, maar u daarmee niet doelde op de dag van uw vertrek. U vervolgde dat uw vader en stiefmoeder op de dag van uw vertrek naar de markt gingen en dus op het moment van uw vertrek niet thuis waren en herhaalde de beschrijving van het verloop van de dag van uw vertrek zoals u die eerder had gegeven (CGVS 2, p. 8). Dit antwoord is echter niet voldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen aangezien u uitdrukkelijk werd gevraagd hoe u er de dag van uw vertrek in was geslaagd uw huis te verlaten zonder dat iemand iets in de gaten had.

Aangezien alle hierboven opgesomde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden raken aan de kern van uw asielrelaas, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u over al deze elementen eenduidige en consistente verklaringen zou afleggen. Dit was echter niet het geval. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd. Bijgevolg kan ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*, met name de *“redelijke termijn”* en het *“zorgvuldigheidsbeginsel”*. Verzoeker stelt tevens dat *“artikel 6.1. Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”* is geschonden. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van *“Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”*.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; RvS 19 maart 2010, nr. 202.142; RvS 26 maart 2013, nr. 223.004).

2.4. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten genomen worden of *“kan vermoed worden dat op heden geen tweede verhoor noch een negatieve beslissing zou hebben plaatsgevonden indien voogd het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en staatlozen niet had aangeschreven”*, aangezien hij niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure. Hierdoor genoot hij immers langer bescherming tegen de beweerde vervolging en werd hij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas (RvS 13 december 2006, nr. 165.910). De schending van de redelijke termijn wordt niet dienstig aangevoerd.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker twee maal werd gehoord en tijdens de interviews de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschafft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij gehoord werd in het Russisch terwijl hij uitdrukkelijk had aangegeven deze taal niet goed machtig te zijn. Dit zou volgens verzoeker tevens blijken uit de neerslag van de respectieve gehoorverslagen nu de tolk meermaals zou hebben aangegeven de vraag te hebben moeten verduidelijken en/of herhalen. Verzoeker meent dat verschillende van de hem toegeschreven inconsistenties dan ook niet aan hem te wijten zijn. Zo zou verzoeker steeds gesteld hebben dat het incident met zijn stiefmoeder 4 à 5 dagen voor zijn vertrek had plaatsgevonden, daar waar er in het gehoorverslag 4-5 maanden staat. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers opwerpingen aangaande de problemen met de tolk geen grondslag vinden in het administratief dossier. Wat betreft het door verzoeker aangehaalde incident tijdens zijn tweede gehoor, met name dat de tolk opmerkte dat verzoeker de vraag niet goed begrepen had en bijgevolg de vraag herformuleerde opdat verzoeker ze wel begreep (zie gehoor CGVS 5 maart 2013, p.9), merkt de Raad op dat uit dit ene voorval geenszins kan worden afgeleid dat er een algemeen vertaalprobleem was met de tolk. Aan verzoeker werd telkens bij zowel de aanvang als afloop van de respectieve gehoren de vraag gesteld werd of hij de tolk goed begrepen had waarop hij uitdrukkelijk “ja” antwoordde. Bovendien werd verzoeker uitdrukkelijk gezegd dat hij eventuele problemen met de tolk moest melden (zie gehoor CGVS 16 februari 2012 p.2). De verklaringen van verzoeker werden verzoeker daarenboven voorgelezen in het Russisch en door hem ondertekend. Verzoekers opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Uit verzoekers verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de mishandelingen door zijn stiefmoeder, niet aannemelijk heeft weten te maken.

3.3.1. De commissaris-generaal wees er in de bestreden beslissing dienaangaande terecht op dat verzoeker verscheidene tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen aflegde aangaande het incident met zijn stiefmoeder waarbij deze verzoeker dronken trachtte te voeren met wodka opdat verzoeker met haar naar bed zou gaan. Dit incident zou de directe aanleiding hebben gevormd voor verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst. Zo stelde verzoeker bij de DVZ dat dit incident plaatsvond ongeveer een maand voor zijn vertrek (zie Vragenlijst CGVS nr. 3.5), terwijl verzoeker dit op het CGVS bij het eerste interview situeerde 4 of 5 dagen voor zijn vertrek (zie gehoor CGVS 1, p. 13) en bij het tweede interview een tweetal weken voor zijn vertrek (zie CGVS 2, p. 5). Verzoeker verklaarde tevens op het CGVS bij zijn eerste interview dat zijn stiefmoeder hem die dag zowel overdag als 's nachts lastigviel (zie gehoor CGVS 1, p. 13), terwijl hij bij het tweede interview verklaarde dat ze pas 's avonds hem begon lastig te vallen, nadat zijn vader naar zijn werk was vertrokken (zie gehoor CGVS 2, p. 8-9).

Verzoeker verklaarde daarnaast nog tijdens het eerste interview op het CGVS dat zijn stiefmoeder hem na het incident dagelijks verplichtte om met haar te slapen, maar het uiteindelijk slechts 1 keer daadwerkelijk is gebeurd (zie gehoor CGVS 1, p. 12 en 13), maar gaf tijdens het tweede interview aan dat zijn stiefmoeder hem na dit incident zelfs niet meer gevraagd heeft om met haar te slapen (zie gehoor CGVS 2, p. 6-7). Tenslotte verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste interview dat zijn stiefmoeder hem de eerste keer vroeg om met haar te slapen zo'n 4 tot 5 maanden voor zijn vertrek (zie gehoor

CGVS 1, p. 11), terwijl hij tijdens zijn tweede interview aangaf dat ze dit de eerste maal vroeg 2 tot 3 maanden voor zijn aankomst in België (zie gehoor CGVS 2, p. 5).

3.3.2. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift bovenstaande tegenstrijdigheden te verklaren door te verwijzen naar de lange procedure enerzijds en de aard van de mishandelingen anderzijds. Hij voert tevens aan dat de bestreden beslissing een "*beslissing gegrond op inconsistenties tussen details in het asielrelaas tijdens beide verhoren*" betreft. Er kan bezwaarlijk worden voorbijgegaan dat dergelijke feiten manifest in het geheugen zouden gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij zijn immers van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. In geen geval kunnen deze feiten worden afgedaan als "details". Verzoekers verklaringen zijn, afzonderlijk genomen, logisch zodat er niet kan worden vastgesteld dat de voorgehouden aard van de mishandelingen hun onderlinge tegenstrijdigheid kan verklaren. Verzoekers manifeste tegenstrijdigheden kunnen evenmin verschoond worden door te verwijzen naar de lange procedure gezien dit incident de concrete aanleiding vormde voor verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst en gezien de ingrijpendheid van de feiten, er redelijkerwijze van verzoeker kan verwacht worden dat hij dit incident concreet en consequent in de tijd zou kunnen situeren en toelichten, wat *in casu* niet het geval was. Dit klemt te meer nu de tijd van belang is in verzoekers asielrelaas en het redelijk is te veronderstellen dat dit tot een andere chronologie zou geleid hebben bij de voorbereidingen van verzoekers vertrek. De Raad is van oordeel dat beide argumenten de ongerijmdheden en incoherenties niet kunnen verklaren.

3.4. Wat er ook van zij, de Raad brengt in herinnering dat, om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Uit het administratieve dossier en de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zich beroept op de mishandelingen door zijn stiefmoeder. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen van verzoeker gegeven de talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden, verduidelijkt hij niet dat deze een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde feiten zijn van gemeenschappelijke aard die verzoeker mogelijk met de familie van zijn natuurlijke moeder en vader had kunnen bespreken. Verzoeker maakt niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

3.5. Voor het overige brengt verzoeker ook doorheen zijn verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Tadzjikistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK